

G A I T E B

XX.

LETNIK
1973 - 74

št.

2

Galeb

Mladinska revija

LETNIK XX.

ŠTEV. 2

NOVEMBER 1973

Vlado Firm

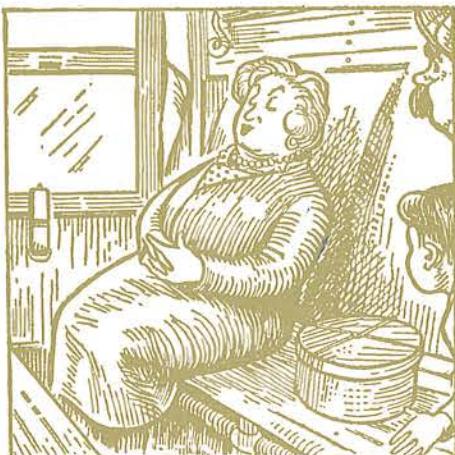
Ilustr. Š. P.

Čudovito potovanje Matička in njegovega strička

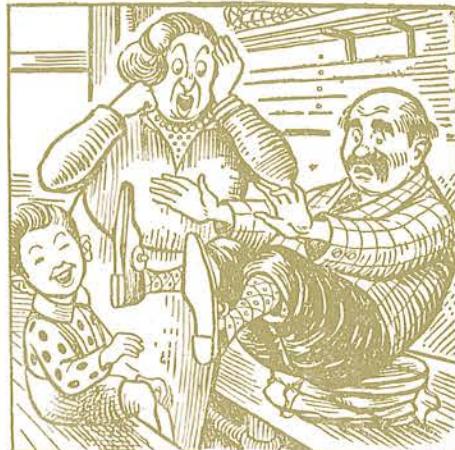
VSEBINA

Vlado Firm: Čudovito potovanje Matička in njegovega strička	21
Kajetan Kovič: Medvedja šola	25
Stana Vinšek: Povest o pravici	26
Angelo Cerkvenik: Volk in maček	29
Vera Poljšak: Miklavž	30
Črtomir Šinkovec: Tone Trlone	30
Črtomir Šinkovec: Potovali so sonce, zima in veter	31
Vojan Arhar: Prašiček	32
Miro P.: Pietà - Michelangelova umetnina	33
Miro P.: Ali veš da	34
Danilo Gorinsk: Nogometna tekma	35
Meta Rainer: Stara pravljica	36
Vojan Arhar: Urarji	37
Započmo veselo: Stana Vinšek: Polh	37
Solarji pišejo	38

10. S težkima kovčkoma sta se prerivala med ljudmi na hodniku. Vlak je enakomerno sопиhal. Končno sta le našla prostor. V oddelku, kamor sta stopila, je sedela debe lušna gospa. Ob sebi je imela lepo okroglo škatlo in v njej nov klobuk. Stric se je potnici nerodno priklonil in potem pričel ves zasopel odlagati prtljago. Ko je vse lepo razmestil, si je obrisal potno čelo in olajšano zavzdihnil. Pogledal je skozi okno in brezskrbno sedel. Tedaj je iznenada nekaj zahreščalo. Matiček je prestrašeno pogledal.

11. Stric je poskočil, kot bi sedel na šivance. Gospa se je prebudila iz dremavice in pretresljivo zakričala. Pograbiла je škatlo z zmečkanim klobukom, jo ogledovala in planila v jok. Stric je bil v zadregi in je skušal z vso zgovornostjo potolažiti gospo. Slabo je naletel. Ko si je obrisala solze, je zagnala krik in vik. Kričala je, da je stric gromozanska neroda, da ji je uničil popolnoma nov klobuk in da tolikšne škode ne more mirno prenesti. Da bi ustavil poplavljene besed, ji je stric poravnal škodo. Matiček ga je po strani pogledoval in ni mogel zadržati smeha.

Mesečnik (8 številk)

Izdaja:

Založništvo tržaškega tiska, Trst

Glavni urednik:

Lojze Abram

Odgovorni urednik:

Albin Bubnič

Uredništvo in uprava:

Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - tel. 41 55 34

Tiska:

Graphart Trst

Naslovna stran:

Alenka Dobrila

3. razred

osn. šole v Ricmanjih

Posamezna številka

150 lir

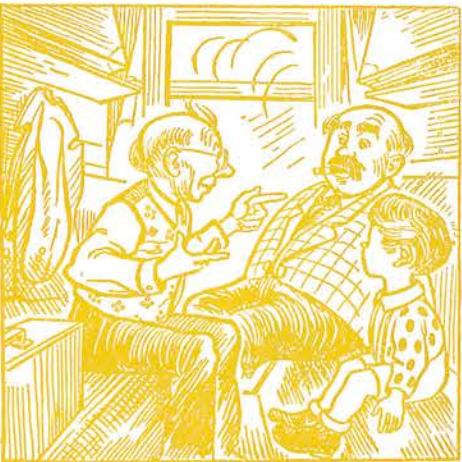
Letna naročnina:

1.200 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod štev. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezi periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

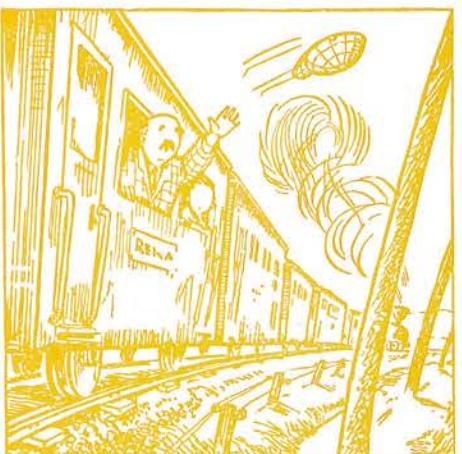

12. Stricu je bilo tega dovolj. Grdo je pogledal nečaka, pograbil kovčka in se preselil v drugi razred. »Raje doplačam,« je godrnjal, »kot bi še naprej gledal to žensko in njen zmečkan klobuk.« Matiček je molče stopical za njim. V drugem razredu, kamor sta prišla, je sedel starejši tovoriš z naočniki in bral časopis. Vljudno so se pozdravili in, ko je stric odložil prtljago, sta se kmalu zapleta v živahen pogovor. Matiček pa je skozi okno ogledoval kraje. Kmalu je zagledal v dalji modrikasto liso. Morda bližali so se Reki.

13. Pogovor je počasi zamrl. Sopotnik se je zatopil v branje časopisa. Stric pa, ki je postal lačen, je vstal, odprl kovček in iskal malico. Bližali so se manjši postaji, vlak je zaviral in iznenada sunkoma obstal. Sunek je vrgel strica na sedež — in groza! Težek kovček je padel na glavo sopotniku. Zakričal je in prestrašeno skočil med razmetane dobrote, ki so ležale vse naokrog. »Joj, smola,« je zastokal stric in se mu hotel opravičiti. Toda sopotnik je že pograbil aktovko in stekel na hodnik.

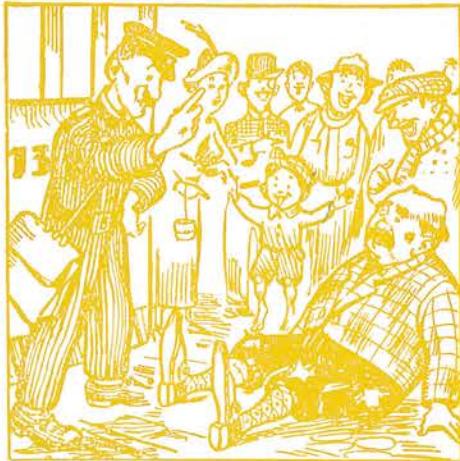

14. Ko sta zložila razmetane stvari v kovček, se je stric Miha oddahnil. »Vse hudo sva že prestala,« je rekel in ponudil Matičku malico. Soprijela sta se z dobrotami, se dobro založila in pozabljene so bile nevšečnosti. Stric je brundal od zadovoljstva in stopil k oknu. Opazoval je pokrajino, ki je hitela mimo njunega okna. Na samotni poti je zagledal voz in nagnil se je skozi okno. Tedaj mu je strgal veter čepico z glave in mu jo odnesel neznano kam. »To je že več kot smola,« je jezno zarenčal stric. Matiček je bil istega mnenja.

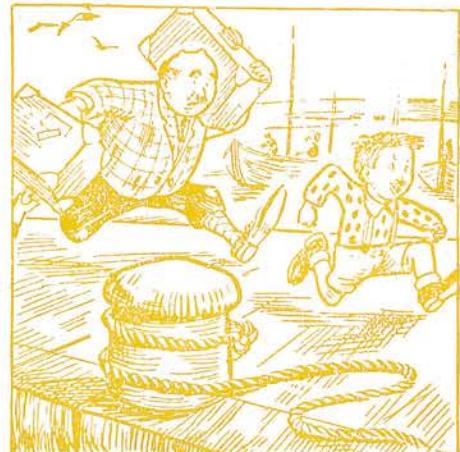
15. Končno se je vlak ustavil. Prispeli so v Reko. Ko sta se prerinila s postajnega poslopja, je pripeljal tramvaj. Stric Miha je s kovčkom stekel k tramvajski postaji. Porinil je najprej prvega, potem še drugega na ploščad tramvajskega voza. Hotel si je obrisati znojno čelo in pogledati za Matičkom, ko je voznik iznenada zazvonil in voz je potegnil. — »Moja kovčka!« je zavpil prestrašeno stric in se v naglici ujel za rob zadnjega. Hotel ga je potegniti s tramvaja, toda zaradi brzine mu ni uspelo. Izpustiti ga tudi ni hotel. In tako je obvisel na tramvaju, ki je naglo vozil skozi mesto. Matiček pa je tekel za njim, da mu je zmanjkalo sapa.

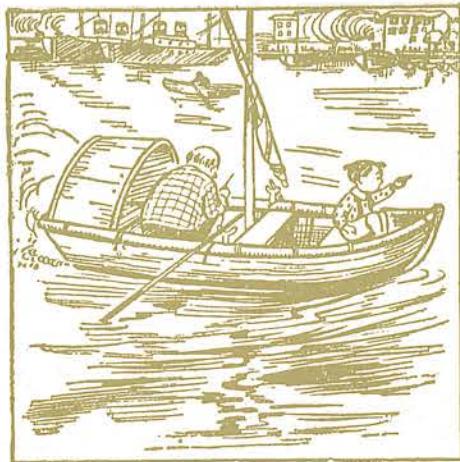

16. Tramvaj se je ustavil šele v pristanišču. Stric je sedel ves potolčen in strgan. Okrog njega se je zbrala množica zjaj in se smejava njegovi »sreči v nesreči«. Tedaj ga je stresla krepka roka. Pred njim je stal tramvajski sprevodnik: »Hej, prijateljček, vozni listek, prosim!« — »Kaj, še plačam naj za to nesrečno vožnjo?« je zatarnal stric Miha. »Seveda, saj smo vas privlekli do pristanišča,« je pribil sprevodnik. »In k sreči brez hujše nezgode.« Stric je potegnil mošnjo in ves žalosten plačal, sprevodnik pa se je smeje obrnil in odšel.

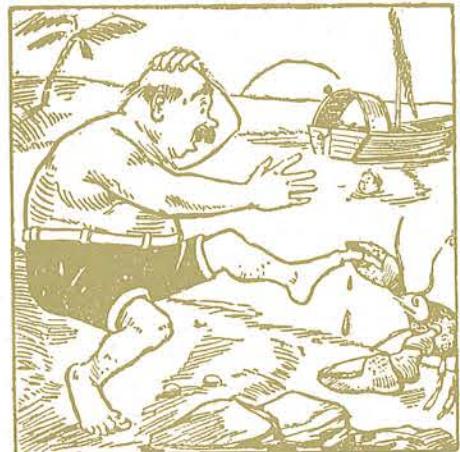

17. Ko je tramvaj odpeljal, je pridirjal za stricem Matiček. Ko ga je videl sedeti tako skrušenega, se je kar zvijal od smeja. »Stric, stric, ta vožnja je bila res prijetna. Ko bi vedeli, kako lepo vas je bilo gledati...« »Kaj,« je zarohnel stric, »ti, jezičnež, se mi boš še posmehoval, ko se jaz borim za najino prtljago!« Prav pošteno ti bom nategnil ušesa! In je stekel obložen s kovčkom za Matičkom, kolikor so ga nesle noge. Matiček pa je brezskrbno tekel, ker je vedel, da se bo stricu kmalu polegla jenza. »Kar tec,« mu je zavpil, »bova prišla hitreje na pomol.«

18. Ko sta prisopihala v pristanišče, se je stričeva jezica že polegla. Oba sta ostrmela, ko sta zagledala ogromne ladje. »Večje so, kot je naša hiša,« je priznal Matiček in se oziral naokrog. Stric pa je medtem že zagledal njun motorni čoln. Zmetal je prtljago vanj in povlekel za sabo začudenega Matička. Pognal je motor in mala jadrničica je naglo zapuščala pristanišče. Za njima so ostali dimniki ogromnih parnikov in bela jadra vitkih jadnic. Kmalu je bila obala le še tanka siva proga. Okrog in okrog morje! Stric Miha je potegnil papir in napisal pismo teti Polonci. »Oddala ga bova v bližnjem pristanišču,« je dejal Matičku.

19. Oba sta uživala lepoto morske sinjine. Kamor je seglo oko: morje, morje, le v dalji se je blestela kot srebrna nitka obala. Čoln je naglo rezal valove. Potnika sta molčala, čez čas je rekel Matiček: »Lepo je naše Jadransko morje.« Stric mu je pritrdil in menil, da bi ne bilo napačno, če bi se okopala. Obrnila sta čoln k obali. Na samotnem kraju sta ustavila čoln in se veselo pognala v vodo. Stric je počasi čototal in plaval k obali, Matiček pa je stikal za školjkami. Iznenada je stric obupno zavpil in dvignil nogo. Za palec ga je držal velik morski rak; okrog njega je bila voda krvava.

20. Matiček mu je prihitel na pomoč. Z veliko težavo je rešil strica iz klešč popadljivega raka. Ko si je stric Miha opomogel od presenečenja, je hotel takoj v čoln. Matiček pa bi še rad ostal in lovil školjke. Toda zaman je prosil strica. Tako sta pognala čoln in kmalu se jima je skrila obala. Vozila sta po širnem morju. Kmalu je zdrselo sonce kot rdeča krogla v morje — nastopila je noč. Ko sta zjutraj odprla oči, je bilo sonce že visoko na nebu. Tako so jima brez posebnih dogodivščin minevali dnevi in noči.

(dalje)

Kajetan Kovič

Ilustr. Robert Hlavaty

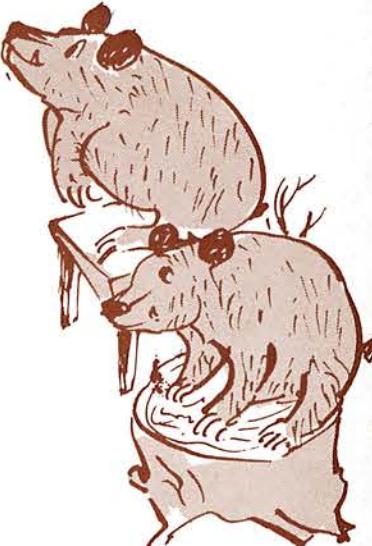
Medvedja Šola

V medvedji šoli sedijo medvedi
in vrtijo debele oči
in se potijo pri abecedi
in se mučijo s piko na i.

Sklanjajo medved, medveda,
medvedu,
štejejo urno od ena do sto,
brundajo v zboru pesem o medu,
malo narobe, a vendar lepo.

Na zemljevidu medvedje dežele
iščejo lego medvedjih planin
in se učijo, kje bodo cvēle
prve trobentice, teloh in brin.

Šola je dolga osem razredov,
ure in leta pa hitro beže
in v spričevala malih medvedov
le desetice debele lete.

POVEST O PRAVICI

»Čuj, sosedo,« je rekel ondan stric Šime Robarjevi mami, »tale tvoj Mihec ga pa res malo preveč lomi!« — »Lomi ga, lomi,« je vzdihnila žena, »pa kako naj si pomagam? Odkar mi je umrl mož, moram sama skrbeti za vso kopico otrok in komaj zmorem toliko, da ne stradajo — pa mi je ta šmentani fant kar zrastel čez glavo. Očeta mu manjka, moške roke je potreben pa brezove masti, da bi spet vedel, kaj je dobro in prav!« — »Da, da, tako je, tako,« je pritrdil stric Šime. »Res je škoda, da ti je ubilo starega. Zdaj pa, če ga ti ne boš ugnala, pa ga bo ugnalo življenje — to pa tepe bolj trdo kot očetova roka.«

Vdova je vzdihnila in si skrivaj z žuljavo roko obbrisala solzo — saj niti potožiti ni smela, kaj šele pokarati, ko pa je koj zrastel njen drugorjeni, njen Miha, ki si je lastil vso oblast in vse pravice v hiši, odkar ni bilo več očeta. Tak fant, smrkavec pravzaprav še po letih, pa je mislil, da ga mora zaradi njegove res izred-

ne telesne moči vse ubogati in da so mati, bratje in sestra samo zaraди njega na svetu.

Nace, najstarejši, je želet le v mire delati in živeti — pa Mihi ni bilo bratovega dela nikdar dovolj, vedno se je usajal nad njim in mu gnenil življenje, kjer je le mogel. Po običajih in navadi bi imel najstarejši za materjo prvo besedo pri hiši, toda Miha s svojo neugnano trmo in častihlepnostjo je kmalu prijel za vajeti in poveljeval, kot bi bil on po vsej pravici pravi gospodar domačije. Pohlevni in malce brezbrizni Nace se je kmalu vdal.

Jože, tretji, izredno darovit, a slaboten deček, je gojil eno samo gorečo željo: da bi šel v mestne šole — in ta želja bi se mu tudi izpolnila, če ne bi bilo Mihe. Ta pa je bil gluhan za vse bratove prošnje in materino prigovaranje, še učiteljeva in župnikova beseda nista nič zaledgli: Jože je moral delati doma kot mali hlapec, čeprav je od žalosti in prenapo-

ra kar vidno hiral. Vsak dan je bil tudi vik in krik zaradi Janka, najmlajšega izmed bratov, ponosnega in samosvojega dečka, ki se je vedno spet upiral bratovemu nasilju, a se je moral naposled zaradi ljubega miru le spet škripajočih zob vdati v usodo. Toda iz vedrega nadarjenega fanta je postal mrk, zagrenjen in sam vase zaprt otrok, ki ni mislil na nič drugega kot nato, kako bi starejšemu bratu nagajal in se mu osvetil. In Francka? Materi so se kar oči orosile, če se je spomnila te svoje najmlajše. Nežna punčka je, komaj da je shodila, že pričela klekljati čudovito lepe čipke. Naučila jo je bila te umetnije pokojna stara mati, ki je bila nekje od Žirov doma. Francini šibki prsti so bili začuda spretni in nihče ne bi bil mislil ob teh majhnih umotvorih, da jih je izdelal ta drobni, bledi otrok. Mati je prodajala čipke sosedam in letoviščarkam ter veselo spravila denar in marsikatero besedo odkritosrčnega priznanja. To pa seveda ni bilo prav Mihi: da bi kdo kaj več vedel in znal kakor on? In tako so klopke in bele nititi žalostno visele z blazinice. Francka pa je morala delati, da so ji beli prsti kmalu postali hrupavi, trdi in okorni. »Eden mora komandirati in drugi morajo ubogati, drugače gre vse navzkriž,« je ugovarjal Miha vsakemu, ki mu je hotel kaj oporekat. »Jaz sem najmočnejši, zato ubogajo mene!«

»Tepec,« mu je rekel stari župnik na svoj odkriti način, »kaj res ne moreš sprevideti, da vsak ni za vse? Ti si pač za telesno delo, ti, ki si močan kot vol — drugi pa je boljši za učenje in tretji spet za kaj drugega. Vsakemu svoje! Ni drevo podobno drevesu in ne žival živali — pa naj bi bil vsak človek popolnoma tak, kot je drugi? Bog že ve, kako

je prav, in je vsakemu razdelil delo po sposobnosti in moči in ti nikar ne misli, da si modrejši od njega in boš ti vladal po svoji pameti, nemuni!«

Pa kaj, ko so bile vse besede le bob ob steno in je vsa družina še nadalje trpela radi Mihovega nasilja. Toda — vsaka reč ima svoj konec. Tako se je tudi pri Robarjevih kar čez noč vse spremenilo. To pa je bilo takole:

Obirali so češnjo, tisto veliko, ki stoji tam zadaj za hlevom. Jože in Janko sta se ponudila, da bi splezala na drevo, toda Miha ni hotel o tem nič slišati. Ni zaupal in ni pri-

vočil bratoma, da bi skrivaj vtaknila nekaj češenj v usta, saj je že komaj čakal na izkupiček, da bi si kupil nove škornje in se postavljal pri nedeljskem proščenju. »Miha, prosim te, imaj vendar pamet,« ga je rotila mati, »ti si vendar pretežak — drevo je staro in krhko, veja se bo zlomila pod teboj!« Pa Miha je spet sam vedel vse najbolje in tako

se je zgodilo: naenkrat je ležal pod češnjo, nezavesten in ves krvav, s polomljenimi udi.

Mati in bratje so se vsi prestrašeni trudili za ponesrečenca, Francka pa je vsa v solzah hitela po sosedu. »Ni take sile, ni,« je rekel stric Šime, »po gospoda še ne bo treba, ampak trajalo bo pa tudi še precej časa, preden bo Miha spet igral generala v vaši bajti — če bo sploh še kdaj,« je pristavil sam zase.

Izkušeni mož je imel prav. Pomagal je preplašenim spraviti ponesrečenca v hišo, nato pa nemudoma odšel, da pripelje zdravnika. Še preden je minila ura, je bil Miha, ki se je ta čas že zavedel, v zasilnih obvezah, skrbno položen na voz in stric Šime ga je odpeljal v mesto. V bolnišnico. Jože ga je spremjal in se vneto trudil, da bi mu po najboljših močeh lajšal bolečine. Mati bi ga bila tudi rada spremila, pa žalost in strah sta jo preveč prizadela — sama je bila potrebna pomoči in sočutja.

Več težkih, dolgih tednov je Miha ostal v bolnišnici. Kot v strašnih, morečih sanjah je preživel čudno tesnobo belih operacijskih dvoran, brezmočno je trpelo orjaško telo v bolečinah in vročici, negibni so ležali težki udi v debelih mavčnih obvezah. Zarjovel je včasih neugnani človek v srditem, brezmočnem uporu, v divjem hrepenenju po svobodni kretnji, po svežem zraku domačih planin. Zdravje se je počasi vračalo, toda moč je kopnela, kot je kopnela zdrava rdečica v zatohlem ozračju velike bele dvorane, polne tožb in vzdihljajev.

Bratje so ga pridno obiskovali in tudi sestrica Francka, pa še mati se je spravila na pot, da potolaži sina. Vsak je imel le toplo tolažilno

besedo zanj in tudi kak priboljšek ni pozabil prinesti s seboj. Vsem se je silno smilil in vsi so še prekmalu uvideli, da nikdar več ne bo isti, kot je bil pred nezgodo.

»Kako je doma? Kaj delate? Ste že spravili na veliki njivi?« Vse je hotel vedeti okrevajoči in čudno bridko mu je bilo ob misli, da gre tudi brez njega vse svojo pravo pot, mirno in v redu.

Sedaj, ko je orjak ure in ure ne-gibno ležal v svojih težkih obvezah, je prvič imel čas, da je malo premislil svoje preteklo življenje — na bodoče si ni upal misliti. Premislil in spoznal je, da so na svetu še druge moči, silnejše, dragocenejše in bogatejše od surove sile, moči, ki ustvarjajo in zidajo ne samo za hipno sedanjost, temveč tudi za srečnejšo bodočnost.

Pohlevnega, resnega in vase pogrenjenega pohabljenca so spravili domači z vso ljubeznijo domov, v hišo, kjer je vladalo odslej najlepše soglasje in medsebojno razumevanje. Za Miho sta vneto skrbeli mati in sestrica, čipkarica Francka. Kaj spretno jima je pomagal študent Jože, kasneje znan zdravnik in pomočnik revnih in zatiranih. Brat Nace je spretno vodil gospodarstvo, ki je pod njegovo mirno roko uspevalo in cvetelo. Janko, nekdanji neugnanec, je postal mehanik in pozneje, po vojaški službi, je kar ostal pri letalcih. Meja domačega posestva mu je postala preozka in skoraj tudi meja vse lepe domovine. »Enkrat te vzamem s seboj, Miha,« je obljudil bratu, »da boš videl, kako širok je svet.« Ta pa je žalostno odkimal. Spoznal je bil, da je nekdaj vse preveč zahteval zase, zahteval na račun drugih. Zato je imel nekaj manj kot vsi ostali.

Kotiček za najmlajše

Prir. Angelo Cerkvenik

Ilustr. Jelka Reichman

Volk in maček

Goniči so z vseh strani neusmiljeno pritiskali na volka, ki jo je ucvrl v bližnjo vas. Zagledal je mačka, čepečega na platu, in mu rekel:

»Povej mi, prosim te, ali poznaš kakšnega dobrega človeka v tej vasi! Poprosil bi ga, naj bi me skril. Drugače me bodo, bojim se, pokončali.«

»Pojdi k Štefanu!« mu je sestoval maček.

»Ne morem, njemu sem požrl jagnje.«

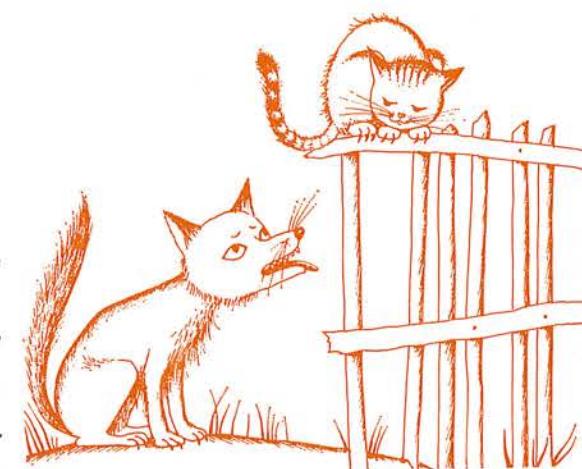
Pa pojdi k Janezu!«

»Niti njega ne morem prosiš za zaščito, ker sem mu zadavil vola.«

»Morda bi šel k Marku, on je prava dobrčina.«

»Tudi njemu sem, nedavno, zakljal konja.«

»Kaj pa k Milanu, ali ne bi šel k njemu? Tudi on je znan dobrotnik.«

Vera Poljšak

Ilustr. Magda Tavčar

Črtomir Šinkovec

Ilustr. Robert Hlavaty

Tone Trlone

Tone Trlone
Tonin sin
meh koruze
nese v mlin;
vrne z moko
se domov,
žgance skuhal bo in pol.

Žlico žgancev
mačku dal,
žlico žgancev
kužku dal,
tebi žlico,
meni žlico,
lačen spat se
sam pobral.

Mostiča: Ostanke kolov nekdanjih mostišč so našli v Cerkniškem jezeru in na močvirnatih tleh Ljubljanskega barja.

Jamarji: Na podlagi najdenih izkopnin so živeli jamarji v naslednjih krajih naše okolice: v jami pri Briščikih in v pečinah nad Glinščico, nad Kroglami, pri Jezeru, nad Botačem in drugod.

Pračloveško koščeno in kamnito orodje in orožje.

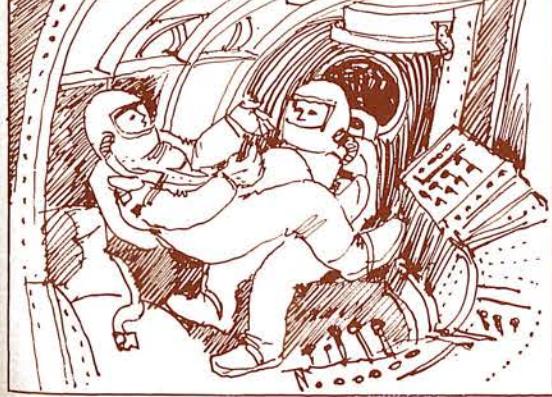
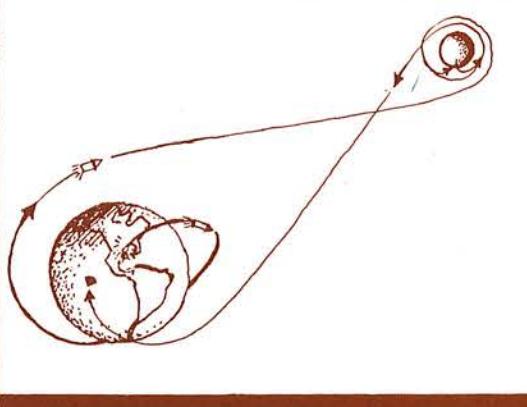
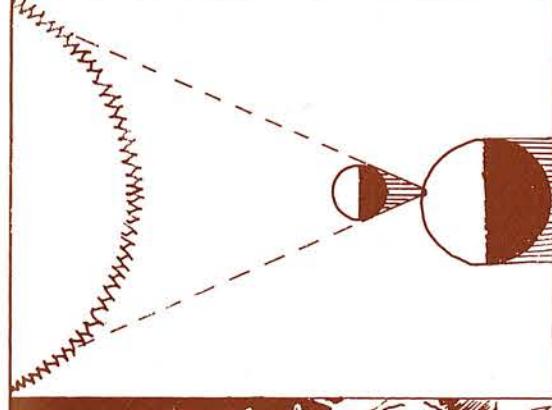
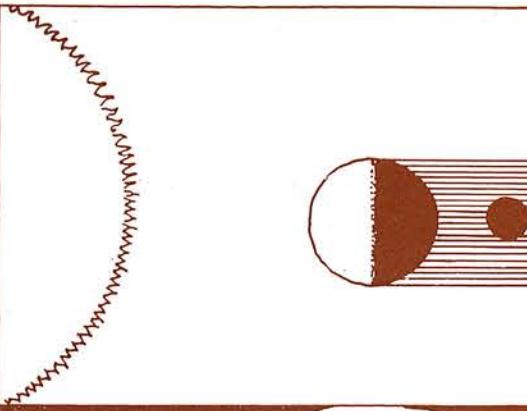
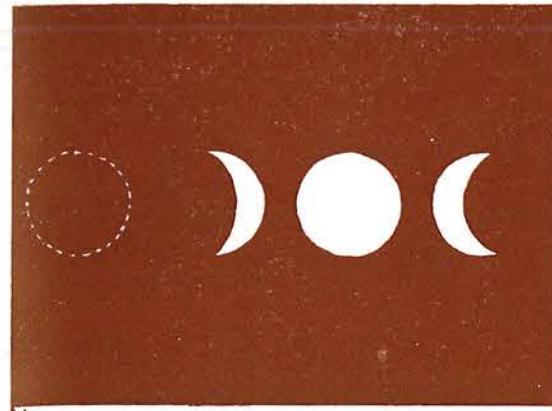
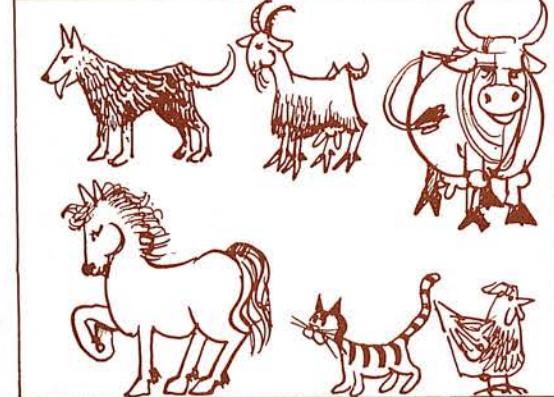
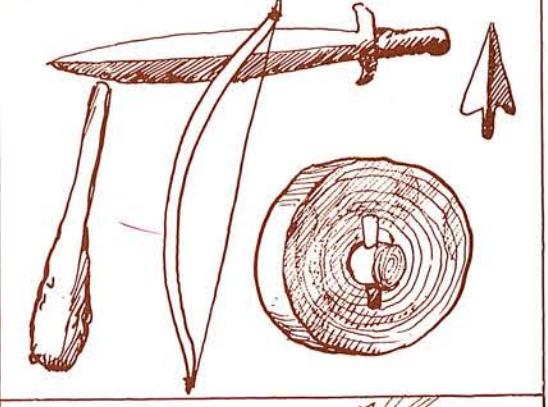
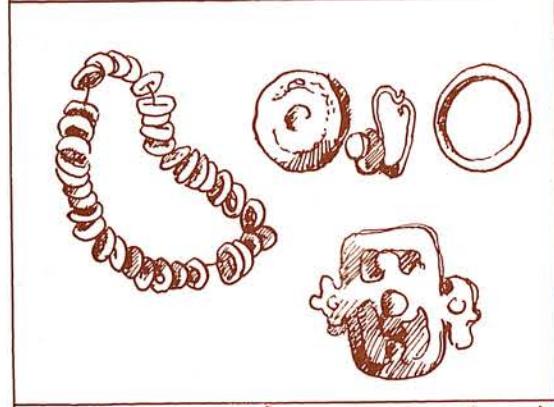
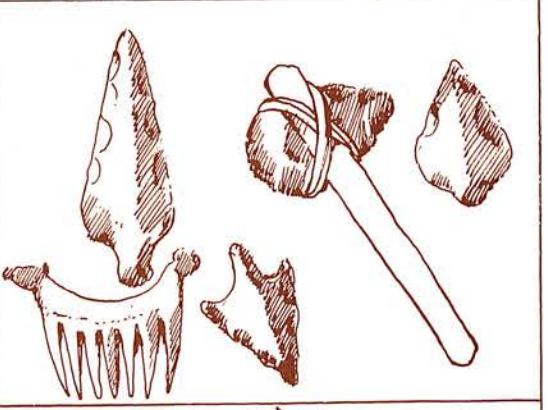
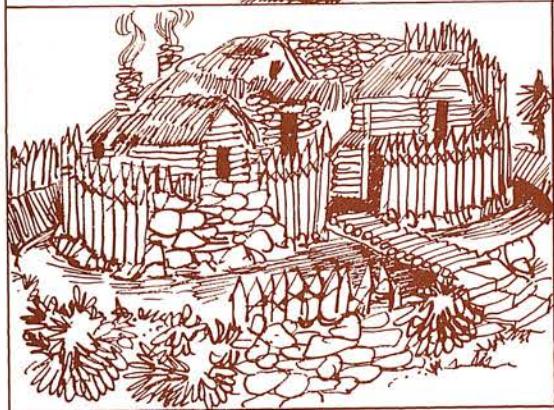
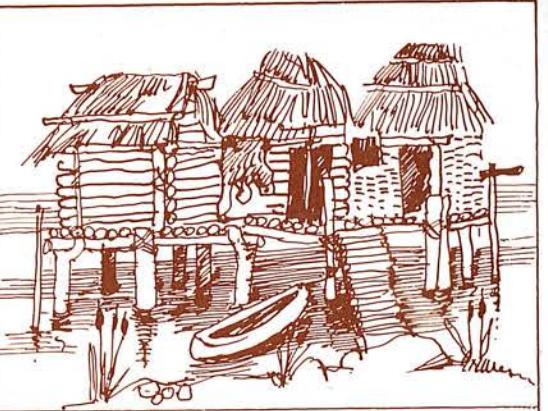
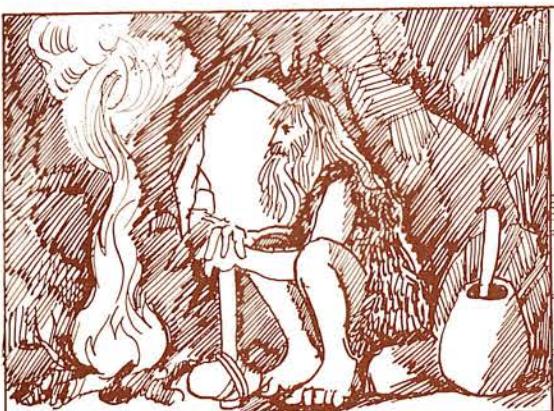
Gradišča: Sledove utrjenih gradišč najdemo še danes na griču pri Katinari, na Kontovelu, na Repentabru, blizu Gročane, pri Slivnem, na vrhu Griže, nad Barkovljami, pri Lonjerju, nad Ricmanji in pri Koroščih.

Prvi leseni in kovinasti izdelki.

Nakit iz bronaste in železne dobe.

Jamski medved, ki je živel v davnih časih na našem Krasu.

Clovek si je najprej udomačil psa, ovco, kozo, govedo in šele kasneje konja, mačko in kokoš.

Lunin mrk

Lunine mene

Površina na mesecu

Tir po katerem je poletela vesoljska ladja z Zemlje na Luno in nazaj

Kako vidijo vesoljci zemeljsko oblo z Lune.

Sončni mrk

21.7.69 — Neil Armstrong je prvi človek, ki je stopil na lunina tla.

Vesoljci v breztežnostnem stanju v vesoljski ladji med letenjem po vesolju.

Črtomir Šinkovec

Ilustr. Robert Hlavaty

POTOVALI SO SONCE, ZIMA, VETER

Po svetu so odšli trije prijatelji: Sonce, Zima in Veter. Na poti iz vasi na polje so srečali kmeta. Ta se jim je odkril, jih lepo pozdravil in odšel dalje.

»Prijazen človek,« reče Sonce. »In prav mene je pozdravil. Grejem mu njive in travnike, zato mi je hvaležen.«

»Nikakor ne!« pravi Zima. »Mene je pozdravil, hvaležen mi je, da mu pokrijem zemljo s snežno odejo, da se odpočije in spomladi znova ozeleni. Nedvomno je meni najbolj hvaležen, meni je veljal njegov pozdrav.«

»Domišljavost pa tako!« prhne Veter. »Vaju da je pozdravil? Meni, vem, je najbolj hvaležen. V sončni pripeki mu hladim razpaljena polja in oznojeno čelo, sušim mu seno in žito ter vso dolgo zimo poganjam mlin na veter, da si melje žito in peče kruh.«

Prepirali so se precej časa in niso se mogli zediniti. In je Sonce reklo: »Pohitimo, da kmetiča dohitimo. Vprašali ga bomo, komu izmed nas je veljal njegov pozdrav.«

Hop-hop, švrk-švrk, hu-hu — dohite kmeta. Sonce ga brž vpraša:

»Povej nam, preljubi kmet, koga izmed nas si prejde lepo pozdravil?«

Kmet se dobrovoljno nasmehne.

»Koga naj bi lepše pozdravil kot tebe, Sonce? Vse leto mi greješ njive in travnike, da zelene, cveto in zore.«

Zima, ki je bila nevoščljiva, se je namrdnila in dejala:

»Nehvaležen si, kmet! Mar jaz nisem vredna tvojega pozdrava za vse kar ti storim dobrega?«

Kmet je pomislil in se v zadregi popraskal za ušesom:

»Za božjo voljo, Zima, tebe naj bi bil pozabil? Tega pa že ne. Tudi tebe sem lepo pozdravil. Niti za trenutek nisem pozabil, koliko dobrega storiš meni in moji zemlji.«

Veter, ki je stal od strani in vse slišal, se je napihnil, vendar še za trenutek zatajil jezo ter kmeta povrašal:

»Kaj pa jaz? Ali ti nisem prav jaz storil največ dobrega, pa si pozdravil Sonce in Zimo, mene pa spregledal kot nepotrebno ničé.«

Kmeta je za hip obšla zadrega, vendar veselo pravi: tebe najiskreneje pozdrav.

»Ljubi Veter, zares sem tebe najiskreneje pozdravil, saj me prijetno hladiš, kadar nima usmiljenja Sonce, sušiš mi seno in žito ter odnašaš sneg, kadar ga na poti na debelo nanese Zima; najbolj pa sem ti hvaležen, ker mi poganjaš mlin, kadar so zamrznjene vode. Če bi sredi najhujše zime ne mogel zmleti žita, bi mi utegnili otroci pomreti od gladu. Zares, Veter, tebi sem najbolj hvaležen!«

Vojan Arhar

Ilustr. Marjanca Jemec - Božič

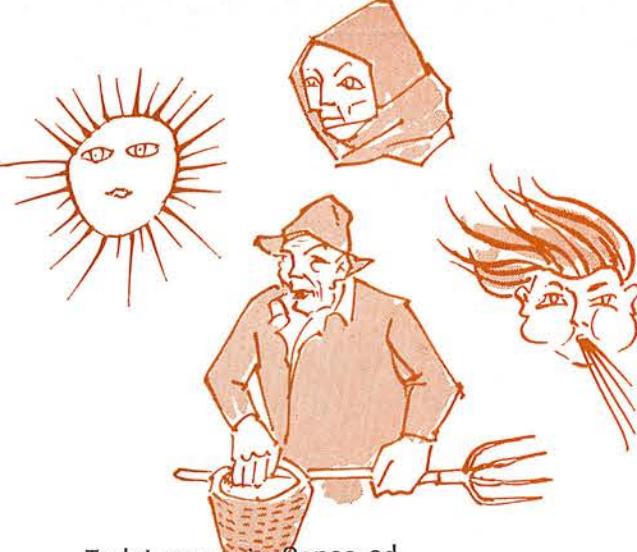
PRAŠIČEK

Majhen, rožnat sem prašiček,
vedno rad h koritu grem,
kar prinese mi fantiček,
vse do zadnjega pojem.

Dobre volje glasno cvilim,
trdno vsako noč prespim,
po dvorišču motovilim,
kakor mesec se redim.

Vodo pijem iz tolmuna,
mleka sem do grla sit,
Kmalu bom kot polna luna
ves okrogel in zalit.

Včasih me pa radost mine,
strah v srcé se naseli,
čas prišel bo za koline,
konec bo teh lepih dni!

Tedaj pa se je Sonce od zavisti razgrello in žgalo, vihrala je stara Zima, Veter pa je zapihal od veselja, hladil vročino, preganjal mraz, poganjal mlin, da je bilo dovolj kruha za vse lačne ljudi.

Zanimivosti

Miro P.

Pietà-Michelangelova umetnina

Pred nekaj meseci so v Vatikanski baziliki Sv. Petra strokovnjaki dokončno restavrirali mladostno Michelangelovo umetnino Pietà, ki jo je s kladivom pred dvema letoma poškodoval neki blaznež. O tem preleppem kipu so mnogo govorili tudi pred približno desetimi leti, ko so ga prepeljali na svetovno razstavo v New York. Bilo je to prvič, da je to monumentalno delo Michelangela Buonarrotija zapustilo vatikansko baziliko in potovalo čez Atlantik. Do tedaj je kip Matere božje, ki drži na kolenih svojega mrtvega sina Kristusa, stal na svojem mestu, kamor ga je bil postavil sam umetnik, ki je imel tedaj šele 24 let. To se je zgodilo 1499. leta. Michelangelo je potem

živel do devetdesetih let in naredil še mnogo umetnin, a Pietà je njegovo najpopolnejše delo.

Zanimive so okoliščine, kako je umetnina nastala. Michelangelo se je rodil 6. marca 1475 v Firencah, v družini, ki ni imela smisla za kiparsko umetnost. Nerad je obiskoval šolo in je rajši na skritem risal. Znamenita florentinska družina Medičejcev je leta 1489 ustanovila v Firencah kiparsko šolo in v tej šoli je Michelangelo v učenju in delu prebil štiri leta. S svojo pridnostjo in nadarjenostjo je opozoril učitelja, ki se je zanj zavzel in poskrbel, da so Michelangela sprejeli v samo palačo Medičejcev. Po smrti Lorenza Medičejca je Michelangelo zbežal v Bologno in se ubog in nebogljjen, po enem letu potepanja, vrnil v Firence. Ker se ni imel s čim preživljati, je izklesal kip spečega Amorja in ga prodal nekemu kardinalu, ki je potem mladega umetnika hotel zaposliti. A Michelangelo je raje sprejel naročilo nekega bogataša iz Firenc, kateremu je v naravnvi velikosti napravil kip Bakha. V tem delu je kipar pokazal vso veličino velikega umetnika. Kip je bil tako popoln, da se je naročnik na debelo čudil. Vsaka mišica, vsak najmanjši del telesa je bil do potankosti izdelan. Tega se je Michelangelo naučil skrivaj, ko je mesece in mesece hodil v razne bolnišnice in mrtvašnice ter proučeval človeško telo in stalno risal ude, glave in razne potankosti.

Iz tiste dobe je tudi njegov slaviti kip Pietà. Michelangelo je za to delo nagovoril

visok francoski cerkveni dostojanstvenik, ki je hotel imeti kip v kapeli francoskih kraljev v cerkvi sv. Petra v Rimu. Michelangelo je obljubil, da bo kip izdelal iz lepega kararskega marmorja in se takoj lotil dela. Naselil se je v neki hiši ob Tiberi in začel iskati med rimskimi Judi primernega človeka, ki bi bil podoben Kristusu. Obenem je v boljši rimske družbi iskal dekle, ki naj bi upodabljala Marijo. Priprave so dolgo trajale. Michelangelo si je zapisoval razne pripombe, risal obraze in končno osvojil zamisel, da mora biti Pietà v naravnvi velikosti in popolnoma različna od vseh dotednjih, ki so bile brez tolažbe, brez ljubezni in brez smisla za bolečino, tako da so bile celo rane na Kristusovih rokah in nogah komaj vidne. Njegova Pietà pa mora izraziti bolest in žalost, mrtvi sin pa naj leži materi v naročju, mehko in z vso ljubeznoj objet.

Ko je začel z delom, je Michelangelo pozabil na vse ostalo. Odtujil se je prijateljem in znancem, ni poznal več nobenega in je samo klesal kamen. Jedel in spal je malo in bil je ves izčrpan, telesno in duševno. Dve leti je delal in izklesal Pietà do popolnosti. Francoski kardinal, ki je delo naročil, ga ni videl, dokler ni bilo končano. Ko je zagledal kip, je mojstru dejal: »Kako to, da je Mati božja tako mladostna?« Michelangelo pa je odgovoril: »Mati božja je ostala vsa čista in nedolžna, zato je ohranila svojo cvetočo mladost.« Odgovor je kardinala prepričal.

Michelangelo je imel velike sitnosti za

namestitev kipa v kapelo francoskih kraljev v cerkvi sv. Petra, zato je to delo opravil ponoči. Pietà niso nikoli slovesno odkrili in niti blagoslovili. Leto 1500 so proglašili za jubilejno leto, zato je tedaj prišlo v Rim veliko število romarjev iz vseh krajev Evrope, nihče pa si ni Pietà od blizu ogledal, še manj pa občudoval. Za številne obiskovalce cerkve sv. Petra je bil kip mladega Michelangela nepomembna stvaritev, saj tudi ni nihče vedel, kdo jo je izklesal. Ko je umetnik poslušal obiskovalce, ki so se omalovažoče izražali o neznanem kiparju, se je užaljen vrnil v cerkev z dletom in kladivom ter v kamen izklesal svoje ime: »Florentinec Michelangelo Buonarroti«. Biilo je to edini krat, ko se je umetnik podpisal na enem svojih del.

Ali veš, da...

- ...stari Rimljani niso poznali purana, ker so ga prinesli v Evropo šele po odkritju Amerike?
- ...so solato poznali že v šestem stoletju po našem štetju?
- ...je zemlji najbližja zvezda Alfa Centavri?
- ...je mikron tisočinka milimetra?

Danilo Gorinšek

Ilustr. Magda Tavčar

Nogometna tekma

Tisti dan je sonce na moč radodarno pošiljalo zlate žarke z neba na zemljo. Blizu hoste ob travniku se je pasel dolgouh osliček in vmes rigal iz vsega svojega oslovskega srca: »I-A, I-A, kdo se le z mano poigra?« Še velik kužek se je klatil tam blizu. Tudi on je na moč razigrano poskakoval, se podil po trati in lajal: »Hav-hav, hav-hav, še jaz bi rad se poigral!«

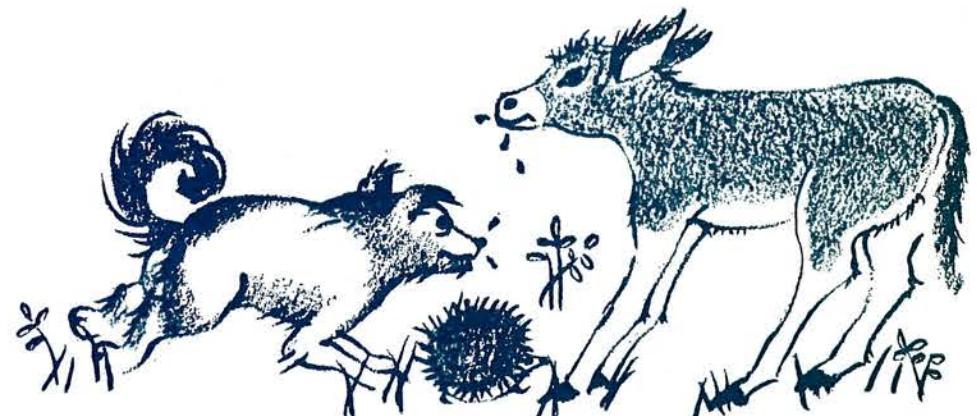
Ta hip je osliček zagledal ježka. Kdo ve, od kod je bil prav ta čas prilezel pred razigranega oslička in psa. Ko ju je bil opazil, si je mislil: »Bolje pamet, kakor žamet!« in se je zvil v klobičč, kot to pač ježki počenjajo, kadar zaslutijo nevarnost in zlezejo pod svoje bodice.

Osliček je pri priči nehal rigati, ko je zagledal tisto okroglo reč v bližini. »Vidiš žogo?« je dejal psu. Le-ta je odvrnil: »Seveda jo vidim! Veš kaj, osliček, menda vendar ne boš tako oslast, da se ne bi hotel z mano nogometno tekmo. Saj sva vendar našla tako imenitno žogo!«

Osliček ni dolgo pomisljal in tako sta začela brcati »žogo«. Toda ta »žoga« je bila kaj čudna: kadar sta s smrčkom zadrezala vanjo, ju je neznansko zaskelelo in zbolelo. Vendar nista še hotela takoj odnehati. Toda ko je bil osliček že ves ranjen in kužek v smrček že ves krvav, sta le končala »nogometno tekmo«.

In kdo je bil zmagovalec?

To seveda ni bil niti osliček niti kužek. Zmagal je namreč ježek: ena - nič!

Stara pravljica

Revščina po svetu gnala
je od doma brate tri,
tja za srečo, zlato ptico
vsi trije na lov so šli.

Dolgo dolgo so hodili,
na razpotju stali so,
pred orjaško sivo skalo
vsi trije obstali so.

Izpod skale zabobnel je
votel glas iz talnih grud:
"Desno raj, zaklad je levo,
a naravnost — delo, trud!"

Vsak ubral je svojo cesto...
Mnoga leta so prešla,
med ljudmi je govorica
o treh bratih krožila:

najstarejši od bogastva
ni nobeno noč zaspal;
srednji blodil je brez cilja,
žalostno nekje končal;

a najmlajši se prebil je
skozi ogenj in vodo,
kakor jeklo sta bila mu
čvrsta duša in telo,

s pesmijo po svetu hodil,
nova mesta je gradil,
sreče ptico je z mladiči
v delovne roké dobil...

URARJI

Na podstrešju je stopnica,
pod stopnico mišja Švica.
Miška, miške in mišjak,
ure izdeluje vsak.
Tiki, taka,
tiki, tak!
Ure bomo si kupili,
nikdar šole zamudili.
Šolar, vajenec, dijak,
točni bomo kakor vlak.
Tiki, taka,
tiki, tak!

Zapojimo veselo

Stana Vinšek

VESELO

BORUT LESJAK

POLH

Za — vit je vsiv ko — žu — šček in de — bel ima tre —
bušček naš mehki polhek, ki čez danstra — šansko je za — span. 2. Zve —
čer pa polhek ne zaspi, saj ve, da z bratci vse no — či med
na Do — lenjsko kdaj bošsel, mo — go — če polhka boš u — jel, če
bukvami in fra — sti pri — jetno se je pa — sti. 3če
našel boš čez klance vgo — zdove na Gor jan — ce.

Šolariji pišejo

MOJ NAJLEPŠI KRAJ

Moj najlepši kraj je Podlonjer. Tam imata babica in ded hišo z vrtom. V Podlonjerju sem preživel velik del počitnic. Bilo je lepo. Tam imam prijatelja Karla, s katerim sva se igrala cele dneve. Kadar je bilo vroče, sva se kopala v malem bazenu na vrtu. Večkrat sva se igrala z žogo ali z Lego kocenkami.

Sedaj se je spet začela šola in lepe počitnice so minile.

Darko Bradassi
2. r. ROJAN

MOJA POT V ŠOLO

Moja šola je zelo blizu. Zelo sem vesela, ker je moja šola prenovljena. Kadar hodim v šolo, se peljem z avtobusom. Moja mama pa pelje bratce v otroški vrtec. V šolo me spreminja neka gospa.

Aleksandra Vodopivec
3. r. SV. FRANČIŠEK

SANJE

Ponoči sem sanjala, da je ves svet ena velika dežela, v kateri ni vojne in se vsi ljudje imajo radi. Sanjala sem tudi, da se v šoli pridno učim in imam lepe uspehe. Naenkrat so se moje sanje razblinile. Prebudila sem se in treba je bilo iti v šolo.

Danijela Lavrenčič
4. r. SV. FRANČIŠEK

RISANJE

Kadar utegnemo po učni uri računstva, v razredu rišemo. Tudi danes smo risali. Massimo in Marko sta prva končala risbo. Massimo se je še precej potrudil, ampak Marko je naredil tako smešno risbo, da smo se začeli vsi smejati. Narisal je svojo družino pri fotografu. Najprej je zrisal fotografa, ki slika očeta, mamo in njega. Svoje starše je narisal tako, da sta imela roke v zraku. Zdelo se nam je, kakor bi jih fotograf streljal.

Dejan Danieli
3. r. PROSEK

MOJ BRATEC

Ko se je rodil moj bratec Aljoša, sem bil zelo vesel. Spominjam se, da sva z babico gledala televizijo in nestрпно čakala očeta, da se vrne iz bolnice. Ko je prišel, nam je

povedal, da imamo lepega fantka. Bili smo vsi srečni, posebno jaz, ker sem z bratcem dobil največjega prijatelja.

Andrej Blason
3. r. PROSEK

REDOVANJE

Danes zjutraj smo si sami napisali rede: za dve napaki en red manj. Jaz sem dobila devet. Nekateri so si zaslužili petico. Vse se je zgodilo pri italijančini. Tisti, ki so dobili petico, so jokali.

Ingrid Zorn
3. r. PROSEK

DEŽ

Ko sem se danes zjutraj prebudila, je deževalo. Ko sem popila kavo, se je ulilo kot iz škafa. Mama je rekla:

»Oh, prav zdaj mora tako močno deževati, ko moraš v šolo.«

Nato je poklical očeta, da bi me z avtom peljal do šole.

Sonja Trobec
3. r. PROSEK

MOJ DOMEK

Moja hiša je stara, a je na novo pobravana.

V družini smo širje. Očka, mama, Barbara in jaz. Imamo velik vrt. Na vrtu raste mnogo dreves: borovci, orehi, breskve, kaki, hruške, vrba žalujka in češnje. Raste tudi mnogo cvetic.

Skozí okno naše kuhinje vidim na cesto. Na desni strani je zid, kjer rastejo trije kostanji.

David Čok
2. r. KATINARA

Imamo lep razgled in vidimo katinarsko cesto. Jaz stanujem z babico, dedom, mamo, očetom, sestro in bratom. Pred hišo rastejo tri smreke in marelica. V vrtu je polno lepih cvetic. Imam tudi tri muce.

Elena Lorenzi
2. r. KATINARA

Naša hiša je nizka. Nima podstrešja. Ima tudi vrt. Na vrtu rastejo cvetice, češnje in breskve. Na vrtu imamo tudi zelenjavko.

Tanja Gombač
2. r. KATINARA

Naša hiša je majhna. Pred hišo zidajo veliko bolnico. Imamo malo vrta in latnik s trtami. Za hišo vidimo gozdček. Okoli je mnogo novih hiš. Večkrat gledam na cesto, kjer vozi mnogo velikih avtomobilov, ki pletejo petrolej. Na eni strani hiše vidimo morje in del mesta, na drugi pa cerkev in vas.

Elena Del gobbo
2. r. KATINARA

Našo hišo je zgradil moj praded. Moj očka jo počasi obnavlja. Pred hišo je dvorišče, kjer so gredice s cveticami. V gredici bližu dveh smrečic raste majhen bor, ki sem ga sam vsadil. Imamo tudi breskev, ki dobro obrodi in trte, ki so vedno polne grozinja.

Vasilij Pečar
2. r. KATINARA

Naša hiša je lepa. Imamo velik vrt. Imamo tri orehe. Na vrtu rastejo cvetnice. Hiša ima dve stanovanji. Imam tudi velik gozd. Na dvorišču imam gugalnico. Poleti grem v gozd in se igram Indijance. Živim z mamom, očetom in sestro, ki se imenuje Mirjam.

David Gregori
2. r. KATINARA

MOJA SESTRICA

Moja sestrica se imenuje Mirjam. Sedmega novembra je imela štiri leta. Ne hodí v vrtec, ker je daleč. Je zelo živahna. Jaz in ona sva kot pes in mačka, ki se vedno kregata. Če ne pazim, mi jemlje zvezke in šolske knjige. Rada gleda televizijo in takrat je pridna. Taka je moja sestrica.

David Gregori
2. r. KATINARA

MOJ BRATRANEC

Moj bratranec se imenuje Matija Bandi. Se vedno joče. Ima komaj tri mesece. Matija je požrešen in vedno pije mleko. Je močan in debel. Se zelo smeje in brca z nogami. Ga imam zelo rad.

Vasilij Pečar
2. r. KATINARA

MOJ BRATEC

Moj bratec se imenuje Aleksander in hodí že drugo leto v vrtec. Jaz se večkrat igram z njim. Moj bratec me večkrat jezi, kadar pišem. Ko pride iz vrtca, se najprej preobleče, nato gre na vrt. Njegov prijatelj je Karlo Glavina.

Elena Lorenzi
2. r. KATINARA

POKOPALIŠČE

Včeraj smo šli na pokopališče. Nesli smo cvetice. Videli smo grobove. Tisti, ki so imeli sorodnike, so položili cvetice na grobove. Pri spomeniku partizanom smo molili.

Isti dan sem šla na pokopališče pri Sv. Ani, kjer je pokopan moj ded. Z mamo sem obiskala grobove nekaterih sorodnikov. Nesli sva jim krizanteme.

Elena Del gobbo
2. r. KATINARA

Včeraj smo šli z učiteljico na pokopališče. Nesli smo rožice. Pri spomeniku partizanom smo položili cvetice in smo molili. Vasilij ni prišel, ker ga ni bilo v šoli.

Tanja Gombač
2. r. KATINARA

Gospa učiteljica nas je peljala na pokopališče. Nesli smo cvetice. Jaz sem imel bele krizanteme. Dal sem jih nekaj babici, nekaj pa sestrici Mirjam. Ustavili smo se tudi pred spomenikom padlih borcev, položili smo cvetice in molili. Na pokopališču so bili tudi drugi ljudje. Vasilija ni bilo, ker je bil bolan.

David Čok
2. r. KATINARA

NASTOP TRŽAŠKEGA PARTIZANSKEGA ZBORA V CARPIJU

Misljam, da ni Slovenca na Tržaškem, ki ne bi poznal Tržaškega partizanskega zobra. Zbor šteje približno 120 članov, ki z velikim navdušenjem redno obiskujejo vaje v Bazovici. Čeprav se je zbor ustanovil pred kratkim, je že dobil številna vabila za nastope, a žal se pevci nekaterih niso mogli udeležiti, ker niso imeli časa. Zadnji nastop Tržaškega partizanskega zobra je bil v nedeljo v Carpiju, blizu Modene.

Pevci so se z družinami zbrali že ob štirih in pol zjutraj na Pesku in čakali na avtobuse. Kmalu je pet koprskih avtobusov odpeljalo proti Carpiju. Ob desetih je bil zbor že v Carpiju in zapel žalostinko pred spomenikom. Navzoč je bil tudi predsednik republike Leone.

Po konsilu so pevci nastopili na glavnem mestnem trgu. Zapeli so približno dvajset slovenskih, ruskih in italijanskih pesmi. Približno tridesetisočlana množica je z navdušenjem poslušala partizansko pesem.

Po nastopu in po večerji so se pevci odpravili proti Trstu. Pot je zelo dolga, zato naše pevce pa ni bila dolgočasna, saj so se veselili in peli v razigrani družbi. V Trst smo prispeali ob dveh zjutraj.

Kmalu bi pozabila povedati, da je moj očka dirigent Partizanskega zobra in je ves srečen, da je imel zbor v Carpiju tako velik uspeh. Jaz sem ponosna nanj. Rada bi kmalu zrasla, da bi sodelovala pri Partizanskem pevskem zboru.

Katja Kjuder
5. r. KATINARA

V CARPIJU

V zgodnjih jutranjih urah je iz Bazovice odpeljalo pet avtobusov proti Carpiju, malemu mestecu blizu Modene v Emiliji. Med potjo je bilo v avtobusih veliko veselje. Po dolgem potovanju je v Carpiju pevce Partizanskega zbora sprejela velika množica ljudi. Tržaško občino je v Carpiju zastopal župan Spaccini.

Na velikem trgu v Carpiju stoji srednjeveški grad. V gradu je predsednik italijanske republike Leone uradno odprl nov muzej odporništva in boja proti fašizmu in nacizmu.

Predstavniki Tržaškega partizanskega zbora so medtem položili venec pred spomenik v nekdanjem nacističnem taborišču Fossoli. Popoldne ob 16. uri je skoraj trideset tisoč ljudi poslušalo nastop Tržaškega partizanskega pevskega zbora, ki je pel slovenske, italijanske, ruske in španske pesmi. Burno ploskanje je spremljalo izvajanje pod vodstvom dirigenta Oskarja Kjudra. Ko je uradni govornik Terracini spregovoril o zločinah nacistov in fašistov, je med posiuščali zavladalo veliko ogorčenje. V tistih letih so ljudje veliko trpeli.

Ko se je stemnilo, so se pevci Tržaškega partizanskega zbora odpeljali domov v Trst. Vrnili so se pozno v noč, utrujeni zaradi vožnje, a zadovoljni zaradi uspeha in lepega dne, ki so ga preživeli v Carpiju.

Livij Maver
5. r. KATINARA

MOJ HRANILNIK

Moj hranilnik ima obliko pujaska. Narejen je iz plastike. Notri so tisočaki in stotaki. V hranilnik spravljamo denar. Imam že preko pet tisoč lir. Pujsek je rumen in debel. Ima velike oči. Če bi bil živ, bi bil debelejši.

Alenka Doblja
3. r. RICMANJE

VINSKA KLET

Šli smo na obisk v vinsko klet. Videli smo sode, kadi in brente, čebre in stiskalnico. Vsi sodi so bili polni vina. Ko smo se vračali v šolo, smo videli vinograd.

Neka krava nas je videla in je bila vesela. Bila je v hlevu, blizu stanovanja. V hlevu je bilo nekaj sena. Sošolka iz četrtega razreda je poklicala teto, da nam je pokazala kravo. Krava je bila velika in debela.

Mitja Vecchiet
in Norina Doblja
3. r. RICMANJE

MOJA PODoba

Imenujem se Sonja. Stara sem deset let in pol. Lica imam rožnata. Imam rjave, kratko ostrizene lase, sivkastomodre oči in črno obrovi. Zlomljen zob imam zato, ker sem padla na obraz. Sem srednje postavne, bolj suha kakor debela. Tečem še kar naglo, a tako kot moj brat, ne. Marsikdaj se skrejava, a se potem spet pobotava. Tako je tudi z mojo sestro. Se rada učim, čeprav v šoli marsikaj ne znam. Večkrat se sporečem tudi s sošolkami. V odmoru ne divjam, a zelo težko mi je ostati mirna. Rišem precej dobro, ker me veseli. Pri jedi sem izbirčna, zato tudi nisem debela. Zvezčer se mi nikoli ne mudi v posteljo, zato sem zjutraj vedno zaspana. Lena sem, ker nočem za seboj pospravljati. Igram pa se zelo rada. Rada tudi nagajam sestri in bratu.

Mislim, da sem o sebi vse napisala in opisala vse svoje napake.

Sonja Župančič
5. r. ROJAN

Imenujem se Aljoša Kosor. Imam plave oči, rjave lase in nizko postavo. Prihodnjega januarja bom praznoval enajsti rojstni dan. Obiskujem peti razred osnovne šole v Rojanu.

V šoli sem priden, nerad pa se učim. Od šolskih predmetov me najbolj zanima prirodopis, doma pa se rad ukvarjam s tehniko. Doma sem še kar ubogljiv, toda večkrat se zgodi, da mami ali očetu odgovarjam. Mama in oče bi želela, da bi že zdaj postal pravi fant, toda še vedno sem otročji. Moje stare igracke me zelo privlačujejo. Navdušujejo pa me tudi nove. Trenutno mi je najbolj všeč rezljanje pištol in drugih pripomočkov za otroške igre. Drži se me tudi grda lastnost, na katero me morajo starši večkrat opozarjati. Sem namreč zelo požrešen. Svojih stvari ne držim v redu, kot bi bilo treba. Kadar stopi mama v mojo sobo, se vedno jezi, zato jih tudi večkrat dobim.

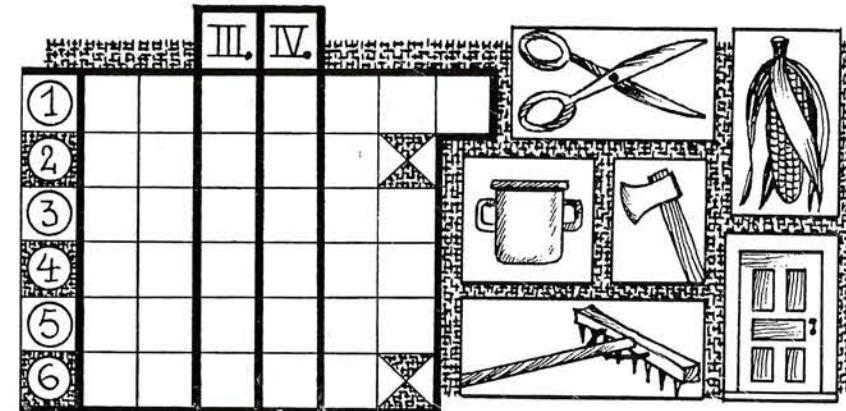
Drugače sem pa dobrega in usmiljenega srca. Zelo rad imam živali. Če bi živel na deželi, bi jih imel polno hišo. Tako pa se moram zadovoljiti le s psom, ki je pri dedu. Sem zelo družaben. Najraje sem v družbi iskrenih prijateljev. Težko mi je, kadar moram biti sam. Na žalost imam največ prijateljev v Ljubljani.

Po naravi sem zelo živ, zato se ukvarjam z raznimi športi. Poleti veliko plavam in kolesarim, pozimi smučam, med šolskim letom pa treniram košarko. Ljubim tudi glasbo, saj že nekaj let obiskujem glasbeno šolo. Igram flauto in kitaro.

Aljoša Kosor
5. r. ROJAN

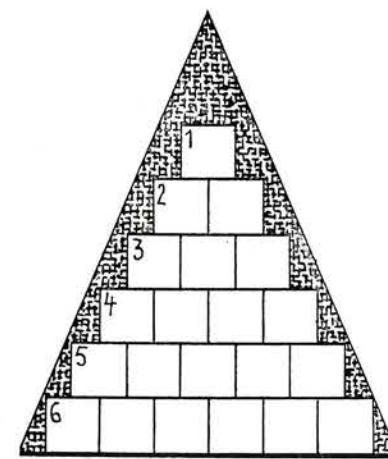
Za listre glave

SLIKOVNA UGANKA

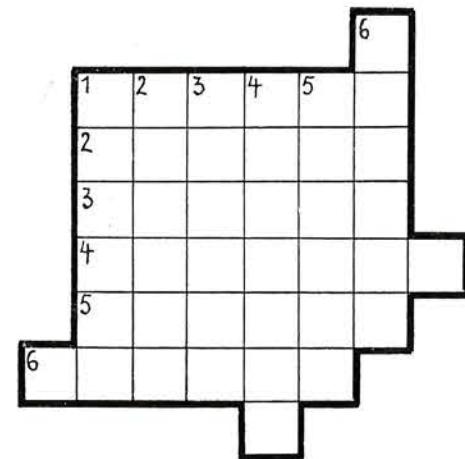
Poišči prave besede za vse, kar je narisano. Besede vnisi v prazna polja tako, da boš dobil v tretji in četrti navpični vrsti imeni glavnih mest dveh držav na Bližnjem vzhodu.

PIRAMIDA

Vsaki naslednji besedi dodaj eno novo črkovo: 1. prva črka, 2. sto kvadratnih metrov, 3. časomer, 4. kokoš, 5. dekle iz Prešernove pesmi o povodnem možu, 6. drevo in sadež.

MAGIČNI LIK

Vodoravno in navpično: 1. šest krat petdeset, 2. travniška rastlina, dobra tudi v solati, 3. svirati na glasbilo, 4. kar je sramotno, 5. kradljivci, 6. znojiti.

TRI UGANKE

(Danilo Gorinšek)

Nisem ogenj,
a skeleče,
kdor me prime,
se cpeče...

Ko od sebe dajo glas cvileč,
tedaj jim piti dajte olja,
pa jih bo precej dobra volja
in cvilila ne bodo več...

Urnost temule slikarju
je tako na moč velika,
brž ko koga kje zagleda,
v istem hipu ga naslika...

REŠITVE UGANK IZ 1. ŠTEVILKE

KOMBINIRANA KRIŽANKA: Vodoravno: 1. koš, 3. gos, 4. otep, 6. lev, 9. torta, 13. ken-guru, 15. dovolj, 17. noj, 18. sani, 19. debel, 20. daljnogled. Navpično: 1. kot, 2. osel, 3. gol, 5. petelin, 7. vonj, 8. narobe, 11. tunel, 12. kosa, 13. konj, 14. ujeda, 16. valj, 19. DG.

OPEKE: 1. osmina, 2. pljuča, 3. planet, 4. škarje, 5. krasen, 6. suknič, 7. znanec, 8. vejica. Dva športa sta: smučanje, sankanje.

UGANKI: Oblaki, Strelovod.

**Rešitve ugank pošljite čimprej na Uredništvo GALEBA: Lojze Abram,
Ul. G. Amendola 12 — 34134 Trst.**

REŠITVE SO POSLALI: Tanja Kuret, 5. r. DONADONI, Evgen Sancin, 4. r. KOROŠCI. Martina Kofol, Andrej Pupis, 4. r. NABREŽINA, Damijan Glavina, Massimo Viller, Karla Glavina, Viljam Lorenzi, Marko Saksida, Tatjana Lenardon, Elena Del Gobbo, David Grgori, Elena Lorenzi, Tanja Gombač, David Čok in Barbara Saksida, 1., 2. in 3. r. KATINARA. Sabrina Ferluga, Lucijan Colja, Diego Bosticco, Igor Milič, Pavla Živic, Tanja Gruden, Darija Samar, Katja Guštin, Elena Purič, Mirjam Kocman, Mirjam Rebula, Jožica Gherlani, Mara Petrinčič, Tanja Furlan, Sonja Doljak, Magda Milič, Damjan Milič, Andrej Bizjak, Sandor Sedmak, Aleks Ostrouška, Boris Dolliani, Aleš Gruden, Adrijan Gruden, Sergij Markuža, Alenka Furlan, Lijiv Milič, Boris Gruden, Mirko Sardo, Andrej Milič, Robert Kante, Marino Verša, Mihaela Skupek, 3., 4. in 5. r. ZGONIK. Katja Larenčič, 5. r. DOBERDOB. Valentina Drnovšček, 2. r. BAZOVICA. David Vidali, Robert Vidali, 3. in 4. r. OPĆINE. Klana Visini, Vivijana Morandin, Aleš Waltritsch, Savo Vogrič, Ugo Dornik, 5. r. UL. RANDACCIO - GORICA. Babka Rustja, 1. r. sr. š. »Ivan Trinko«, GORICA.

IZŽREBANI SO BILI IN DOBE NAGRADO: Evgen Sancin, 4. r. KOROŠCI. Tatjana Lenardon, 1. r. KATINARA. Pavla Živic, 3. r. ZGONIK. Savo Vogrič, 5. r. UL. RANDACCIO, GORICA.